

ODMEV IZ AFRIKE.

Leto I. Št. 6.

Vinotok.

Sv. Peter Klaver,
apostol zamorskih
misijonov,

prosi za nje
in za naše
podjetje!

Ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja družba sv. Petra Klaverja.

Blagoslovljen po Piju X.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve naročnike.

Priloga „Glasniku najsv. Src“.

Naročniki „Glasnika najsv. Src“ dobivajo „Odmev iz Afrike“ brezplačno. Ako pa hoče kdo Klaverjevo družbo nekoliko odškodovati za tiskovne in druge stroške, naj pošlje kak mali dar na uredništvo „Glasnika najsv. Src“, zraven naj pripomni: za „Odmev iz Afrike“.

Posamezne številke stanejo 5 v. Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja. Trst. Via Fontanone, 4.

Apostolski vikarijat v severnem Zanguebaru.

Mrogoro, 16. avgusta 1903.

Visokorodna grofica, milostljiva gospa!

Tukaj pošljem Vaši visokorodnosti uradni zapisnik otrok, katere sem odkupil. Opisati Vam tudi hočem našo zelo važno misijonsko postajo Mrogoro. Mrogoro leži v sredini dežele Nkami, in sicer na iztočni strani mogočnega gorovja Uruguru. Težave so tukaj velike. Sedem misijonarjev, ki so pomagali ustanoviti to misijonsko postajo, je že umrlo

vsled pomanjkanja in nezdravega podnebja. Njih pot in krv se nista prelivala zastonj. Mrogoro je sedaj najbolj cveteča misijonska postaja v severnem Zanguebarskem vikarijatu. V zadnjih šestih mesecih se je pokristijanilo 524 paganov. Ravno pred kratkem smo zopet šteli kristijane in našli smo jih lepo število 3148.

Včeraj na praznik Marijinega vnebovzvetja je prejelo 224 novokrščencev sv. obhajilo. Nad 2000 katehumenov poučujemo v krščanski veri. Žalibože, da jih ne moremo zadostno poučiti, ker mi ni mogoče vzdrževati dovolj učiteljev zamorcev. Morda bi nikjer ne obrajala misijonska darila boljšega sadu kakor tukaj pri nas, Da ne bo usahnilo, kar smo sejali z velikim drudom in naporom, moram koj začeti s stavbo dveh novih cerkev za 800—1000 ljudi. Oddaljeni bodo sedem ur druga od druge. „Svoj blagoslov Vam dam k temu tako važnemu podjetju, drugega Vam ne morem dati“, tako mi je pred kratkim pisal naš prečastiti gospod škof.

Ako bi mi ne bil prevzvišeni gospod škof v Vašem imenu pošiljal podpore, bi mi to leto ni bilo mogoče odkupiti nobenega poganskega otroka, dasi ravno mi je tako pogosto ponujajo. Pred par dnevi mi je neki Arabec, ki je prišel iz sredine dežele, ponujal dve čedni in navidezno prav brihtni deklici. Zahteval je 32 rupisov (rupis velja nekaj čez eno krono). Imel sem pa le 12 rupisov, zato jih nisem mogel kupiti. Ali misel, da se nesrečnici sedaj gotovo nahajata v Arabskem haremu, me vedno zbada v srce. Včeraj popoldne se mi je ponujala cela družina v odkup: oče, mlada mati, trinajstletni deček in triletna deklica. Petdeset rupisov se je zahtevalo za štiri osebe. Denarja nisem imel in zopet nisem mogel odkupiti. Gospodar je zapuščal s svojimi sužnji našo postajo. Gledal sem za njimi in solze so me

oblile, ko se je deček še enkrat milo ozrl po meni. Pokličem gospodarja nazaj in mu pravim, da mu bom izplačal petdeset rupisov. Podam se v bližnjo krščansko vas, in si izposodim denar pri zamorskih rokodelcih. Danes zjutraj sem odposlal svojega osla k morskemu obrežju, da se tam proda. Z enim delom skupljenega denarja bom poravnal svoj dolg pri zamorcih, z drugim delom bom plačal svoje zamorske veroučitelje.

Zanašam se na Boga in na dobrosrčne čitatelje in čitateljice Odmeva

Sprejmite, visokorodna gospa grofica, moje največe spoštovanje in mojo največjo zahvalo.

T. Schneider, superior kat. misijona v Mrogoru.

Apostolski vikarijat Južna Nyanza.

Družba belih očetov.

Marijina gora, dne 5. oktobra 1903.

Gospa grofica in častita dobrotnica.

Gotovo se bote čudili, da še niste dobili nobenih poročil o istih 1500 kronah, katere ste nam poslali 10. junija 1903. Vzrok temu je, častita dobrotnica, da sem bil sedaj skozi štiri mesece na potovanju po najbolj oddaljenih postajah našega misijona in da sem še-le sedaj pri povratku izvedel o Vaši pošiljatvi. Dovolite mi, gospa grofica, da se Vam najprej pristrčno zahvalim za Vašo dobroto. 500 sv. maš se je takoj razdelilo med misijonarje. To smo storili zato, ker gospod oskrbnik ni imel zadosti denarja, in ker se navadno tukaj pri nas za nje daruje le 1.25 fr. kar je seveda zelo malo. Vzlasti pa sem Vam dolžan, gospa grofica, izreči Vam svojo posebno zahvalo, ker ste se me tako dobrotno spomnili ravno ob času, ko sem obhajal petindvajsetletnico svojega mašništva, in pa sedaj ko je

bil naš vikarijat v veliki gmotni sili. Na tem sem spoznal, kako Bog, ki Vas je navdal s toliko ljubeznijo do bližnjega, prihaja na pomoč ravno ob pravem času. V teku štirih let, odkar smo svoje misijone posvetili Bogu, se je naše delovanje zelo razcvetelo, in ravno ta blagoslov božji nas je spravil v največjo gmotno silo. Leta 1895 se je vikarijat razdelil v južno in severno Nyanzo. Imel je le dve postaji z okoli 200 kristjani. Od leta 1895—1900 so se ustanovile tri nove postaje. Ena Marija Tolažnica se je morala opustiti, ker so zboleli in pomrli misijonarji. Od leta 1900 smo ustanovili vsako leto dve novi postaji, in to leto 1903 bi radi pridružili postajama, kateri smo napravili marca meseca, še dve novi postaji in razun tega bi radi začeli znova delovati pri zapuščeni Mariji Tolažnici. Sicer še ne vem, kako nam bo Bog pomagal, ali ker nam pošilja misijonarje, — 6. avgusta se jih je v Marseillu šest v krcalo, — nam bo gotovo poslal še vse drugo, česar potrebujemo. Zadnje leto sem skoraj vedno potoval. Prepričal sem se, da je na mnogih naših postajah prav lepa žetev za duše, in če sodimo po katehumenih, katerih štejeemo do 10.000, bo žetev še bogatejša. V šolah imamo 7000 otrok. Ta blagoslov nas skoraj straši. Kako bomo preskrbeli cerkve in kapele? Kako bomo na mnogih postajah postavili misijonske hiše, misijonarji še morajo vedno stanovati v bajticah tukajšnih prebivavcev? Kako bomo zidali šole, in kako bomo plačali delavce? Kako bomo preživeli ubožce, kako plačali katehiste, ki misijonarjem tako zvesto pomagajo? Vsa ta težka vprašanja se nam vsiljujejo. Na Marijini gori smo ustanovili zavod za bele sestre. Zbrale so že več ko osemdeset deklic, katere vzgojujejo. Vse pa vendar le ni blagoslov. Sedmega prosinca t. l. so nam pogani zažgali eno postajo. Poglavar jim je pomagal.

Njegova svetost
PIJ X.

Kliše je lastnina Klaverjeve družbe. Pomnoževanje je prepovedano. }

Trije misijonarji so komaj rešili svoje življenje. Misijonarji našega vikarijata, gospa grofica in častita dobrotnica, nikakor niso pozabili, s koliko gorečnostjo ste že pomagali mnogim naših misijonov. Pred menoj leži zapisnik odkupljenih otrok, kjer so zabilježeni tudi darovi iz Solnograda pod naslovom pokojnega o. Loonusa. Po takem odkupovanju si pridobimo vedno nove priložnosti nabrati si novih kristjanov. V teh krajih je mnogo sužnjev, ki bi se radi pokristijanili, ko bi imeli dovolj prostosti. Bog pozna moje želje, da bi se Vaša družba vedno bolj razširjala in razcvetela. In zares, koliko duš je rešenih po Vašej dejanski ljubezni do bližnjega, in po velikodušnem sodelovanju vseh Vaših tovarišic. Da bomo pa mogli to malo dobro, kar smo začeli, tudi nadaljevati, Vas prosimo, da se nas spominjate v svojih pobožnih molitvah.

Sprejmite, gospa grofica in častita dobrotnica, mojo najpristrčnejšo zahvalo!

Hirth, apostolski vikar.

Kratka misijonska poročila.

Lennoxtown. Častita sestra M. Alberta nam piše z dne 22. aprila 1904: Dozdeva se mi, da sem Vam že naznanila, da so nas prosili, naj se naselimo tudi v Transvalu. Dosedaj so se toliko pogodili, da se je M. provincijal odločil poslati sestre v Heidelberg. To mesto je trikrat večje kakor Newcastle. Od Johannisburga se pride tje po železnici v dveh urah. Leži pa ob železni progi med Johanisburgom in Newcasteleom. Od tod rabimo tje po železnici osem ur. Ako se ne motim, se je vozil v Heidelberg od časa do časa neki duhovnik, da je tam maševal. V tem velikem mestu še nimajo nobene

katoliške cerkve. Dr. Gaukbram, škof Kimberleyški, v kojega škofiji leži Heidelberg, bo pomagal sestram zidati cerkev. Kaj več mu bo nemogoče storiti. Njegov vikarijat obtežujejo tako veliki dolgovi, da niti misliti ne sme na to, da bi je še pomnožil. Tamošnji prebivalci so večinoma Nizozemci. Hvala Bogu, da ne nasprotujejo novi stavbi! Upamo, da bomo dobili primerno stavbišče po razumno nizki ceni. Ravno sedaj se prav resno pogajajo, zanašamo se da bodo pogodbe kmalu dognane.

Peramiho pri Longeji. O. Franc Leuthner, O. S. B. predstojnik tamošnje misijonske postaje nam piše z dne 2. aprila 1904 sledeče: Misijonska postaja v Peramihu nam z božjo pomočjo jako lepo napreduje. Predsodki proti njej so izginili. Najbrž bo v Perahimu v kratkem večja krščanska občina. Največ upanja nam nudi mladina. Dečki in deklice prihajajo z malo izjemo vsak dan v šolo, kjer se uče krščanskega nauka, brati, pisati, računati in peti. Imamo še nekaj zunanjih šol, ki so tudi vrlo dobro obiskane. Število vseh šolarjev znaša okoli 450. Vaša visokorodnost pozna afriške razmere in ve, da moramo obleko in učila učencem sami kupovati. Zaradi velike revščine, v kateri se nahajamo in vsled katere nam ni mogoče otrok oblačiti, Vas prosim, da se včasih spomnite naše mladine, ter jej pošljete cenejših tkanin ali pa tudi denarja.

Bazutska dežela. O. Helbourg O. M. J. nam piše 7. majnika 1904 kakor sledi: Vaša dobrotljivost naj mi privošči eno prošnjo! Častitemu o. Hoffmeierju in meni se je pred kratkim izročilo štiri misijone. Na treh misijonskih postajah še niso imeli verniki nikoli sreče in veselja, da bi prejeli blagoslov z najsvetejšim zakramentom, ker niso imeli monštrance, veluma in drugih zato potrebnih reči. Neka bogoljubna duša v Strasburgu mi je obljubila za k blago-

slovu potrebno obleko, — ali monštranca! monštranca!
— Oprostite, mati ubogih afriških misijonov, da Vam tako očitó tožim. Živimo v sredi med protestanti, ki so zelo številni. Naši zamorci se najbolj zanimajo za sv. mašo in za blagoslov z Najsvetejšim. Da bi nam božje Srce Jezusovo, katero naši Bazutje goreče časte, dalo priložnost in vzmožnost, našim ubogim kristjananom vsaj nekoliko pomagati!

Darovi:

Za afriške misijone so darovali od 28. junija do 12. avgusta 1904: Antonija Koc 1 K; Neža Koprivnik 4 K; Liza Breznik 80 v; Elza Globočnik 1 K; vlč. g. J. Macur 2·20 K; vlč. g. Fr. Močnik 60 v; vlč. g. Jos. Fon 4·50 K; dekleta v Konjicah 2·40 K; Ana Pečnik 40 v; Marija Vorčina 1·50 K; Nekdo iz Hajdine 40 v; Žigert Gera 2 K; Ljubaj Neža 40 v; M. T. 40 v; g. Frančiška Stranjšak 2·80 K; vlč. g. Lorenčič Jan. 10 K; Skofar Matjas 40 v; Sebast. Frangeš 4 K; vlč. g. Ferme Gothard 4 K; Bezjak Ivana 40 v; Anton Baronik 20 v; Ivana Zernik 1 K; Franc Poljanec 1 K; Jozefa Potnik 20 K; Martin Florjanc 1·20 K; Frančiška Rantaša 6 K; M. Krezslin 5·84 K; Simonič Marija 1·40 K; Kelenc Franc 1 K; Ivana Družovič 1 K; Marija Nemec 1 K; Sprogar Lucija 1 K; Marija Selinšek 20 v; Simonič Alojz 2 K.

Darila za afriške misijone,

v obče za krste ali za odkupovanja sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo „Glasniku“, kateri je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarna pošiljatev se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: Grofica Marija Terezija Ledochowska, Rim, via Giovanni Lanza 129.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovoren urednik: J. Palir, kapelan na Ptujski gori.